

ΕΤΟΣ 58ον

15 Αυγούστου 2010

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 33 (2985)

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Γιά τήν Παναγία, πού σήμερα γιορτάζουμε τήν κοίμησή Της, τά Εὐαγγέλια δέν ἀναφέρουν παρά μόνο λίγες φράσεις, ὅπως αὐτές πού διασώζει ἡ σημερινή εὐαγγελική περικοπή: «Μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε καί μαστοί οὐς ἐθήλασας» (Λκ. 11,27), εὐτυχισμένη ἡ μάνα πού σέ γέννησε καί σέ θήλασε. Καί ὅμως, γιά Ἐκείνη μίλησαν οἱ Προφῆτες καί κήρυξαν οἱ Ἀπόστολοι, γιά Ἐκείνη θεολόγησαν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καί δογματίσαν οἱ Οἰκουμενικές Σύνοδοι, ἐμπνεύσθηκαν οἱ ὕμνωδοί καί οἱ ἀγιογράφοι καί μελέτησαν οἱ στοχαστές. Τήν Παναγία τιμᾷ ἡ ὀρθόδοξη εὐσέβεια τῶν πιστῶν, ἀφοῦ Αὐτή κατέχει κεντρικό καί θεμελιώδη ρόλο στό σχέδιο τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Τό ἱερό πρόσωπό Της τό ἀνακαλύπτουμε μέσα στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας, γι' αὐτό μόνο μέ τήν πίστη καί τήν ἀγάπη μπορούμε νά τό πλησιάσουμε. Γιατί μόνο ἡ πίστη καί ἡ ἀγάπη μᾶς φανερώνουν κρυμμένες ἀλήθειες, πού οἱ ἄλλοι δέν βλέπουν καί δέν γνωρίζουν, ἐπειδή δέν ἐμπιστεύονται καί δέν ἀγαποῦν.

Ἡ Παναγία πηγὴ ζωῆς

Τά Εὐαγγέλια σκέπασαν μέ τή σιωπή τους ὄχι μόνο τή ζωή, ἀλλὰ καί τόν θάνατο τῆς Παναγίας. Ὅ,τι γνωρίζουμε γιά τό γεγονός τοῦ θανάτου Της εἶναι διάφορες παραδόσεις τῆς ἀρχέγονης Ἐκκλησίας πού διατηρήθηκαν ζωντανές στή χριστιανική πίστη καί εὐλάβεια. Αὐτό δέν πρέπει νά μᾶς παραξενεύει, ἀφοῦ ἔρχεται νά μᾶς ὑπενθυμίσει ὅτι ἡ Παναγία, μέ τήν ταπεινή, σιωπηλή καί ἀθόρυβη παρουσία Της, ἔμεινε διακριτικά στό περιθώριο τῆς δημόσιας δράσης τοῦ Χριστοῦ. Ἐξαφάνισε τήν ἀτομικότητά Της, γιά νά φανεῖ τό φῶς τοῦ Χριστοῦ. Ἔγινε ὁ προβολέας πού φωτίζει τό κέντρο τῆς ζωῆς καί τῆς ὑπαρξῆς μας, τήν αἰτία καί τόν μοναδικό σκοπό τῶν πάντων. Κάθε λόγος γιά τό πρόσωπό Της εἶναι ἐγκωμιαστικός καί δοξολογικός, βαθύτατα θεολογικός, πυκνός καί δυσερμηνεύτος. Ἡ Παναγία διέσωσε τήν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ μέσα στήν ἀνθρώπινη φύση, γι' αὐτό καί τό πρόσωπό Της εἶναι ἡ πραγματική εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. ι' 38-42, ια' 27-28)

«Μαρία δέ τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐξελέξατο»

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς κώμην τινά. Γυνὴ δέ τις ὀνόματι Μάρθα, ὑπεδέξατο αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς. Καὶ τῆδε ἦν ἀδελφὴ καλουμένη Μαρία, ἣ καὶ παρακαθίσασα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, ἤκουε τῶν λόγων αὐτοῦ. Ἡ δὲ Μάρθα περιεσπᾶτο περὶ πολλὴν διακονίαν· ἐπιστᾶσα δὲ εἶπε· Κύριε, οὐ μέλει σοι ὅτι ἡ ἀδελφὴ μου μόνη με κατέλιπε διακονεῖν; εἰπέ οὖν αὐτῇ ἵνα μοι συναντιλάβηται. Ἀποκριθεὶς δὲ εἶπεν αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Μάρθα, Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά· ἑνὸς δὲ ἐστὶ χρεία. Μαρία δὲ τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐξελέξατο, ἣτις οὐκ ἀφαιρεθήσεται ἀπ' αὐτῆς. Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ λέγειν αὐτὸν ταῦτα, ἐπάρασά τις γυνὴ φωνὴν ἐκ τοῦ ὄχλου, εἶπεν αὐτῷ· Μακαρία ἡ κοιλία ἣ βαστάσασά σε, καὶ μαστοὶ οὓς ἐθήλασας. Αὐτὸς δὲ εἶπε· Μενοῦν γε μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ φυλάσσοντες αὐτόν.

Ὅταν ἐπιχειροῦμε νὰ ἐμβαθύνουμε μὲ φόβο Θεοῦ, δέος καὶ προσευχὴ στό μυστήριό Της, ἐπαληθεύουμε τὸν λόγον τοῦ ὑμνωδοῦ: «πάντα ὑπὲρ ἔννοια, πάντα ὑπερένδοξα». Ὁ θάνατός Της ὑπερβαίνει τὴν ἔννοια τοῦ θανάτου, ὥστε νὰ μὴν μπορεῖ νὰ ὀνομάζεται θάνατος, ἀλλῆλὰ «κοίμηση», «μετάσταση», «ἐκδημία ἢ ἐνδημία πρὸς Κύριον». Ἀλλῆλὰ καὶ ἂν ἀκόμη τὸν ὀνομάσουμε θάνατο, τότε εἶναι θάνατος ζωηφόρος, εἶναι ἀρχὴ μιᾶς δεύτερης ὑπαρξης, τῆς αἰώνιας. Γιατὶ δὲν μπορεῖ νὰ ὀνομάζονται νεκροὶ οἱ Ἅγιοι, πόσο μᾶλλον ἡ Παναγία, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τὰ ζωντανὰ μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ ἡ Κεφαλὴ καὶ ἡ Ἀπαρχὴ τους, ὁ Χριστός, εἶναι ὄχι μόνο ζωντανός, ἀλλῆλὰ καὶ Ζωοδότης. Τό βιολογικὸ τέλος τῆς ἐπίγειας ζωῆς τῆς Παναγίας δὲν εἶναι χωρισμός, ἀλλῆλὰ ἔνωση. Δὲν προκαλεῖ ὀδύνη, ἀλλῆλὰ χαρὰ, δὲν εἶναι ἀπεληπιστικὴ διάλυση, ἀλλῆλὰ ἐπιπέδα καὶ βεβαιότητα ἀφθαρτης ζωῆς.

Γι' αὐτὸ τὰ δάκρυα καὶ ὁ δυνατὸς πόνος τοῦ προσωρινοῦ χωρισμοῦ τοῦ θανάτου, ἡ πικρὴ αἴσθησις τῆς φυσικῆς ἀπουσίας τῶν ἀνθρώπων πού ἀγαπᾶμε, ὅταν φεύγουν ἀπὸ κοντὰ μας, στὴν περίπτωσι τοῦ θανάτου τῆς Παναγίας μεταβάλλονται σὴν μεγάλην χαρὰ τῆς ζωντανῆς παρουσίας Της ἀνάμεσά μας, ἀφοῦ γνωρίζουμε ὅτι «ἐν τῇ κοιμῆσει τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες, Θεοτόκε». Στὸ πρόσωπο τῆς Παναγίας οἱ μεγάλοι πατέρες, θεολόγοι καὶ ὑμνωδοὶ τῆς Ἐκκλησίας βλέπουν ὅ,τι πιὸ ἐκλεκτό, λαμπερό, καθαρὸ καὶ ὁμορφὸ ἔχει νὰ παρουσιάσει ἡ ἀνθρώπινη φύσις μπροστὰ στὸν Θεό. Ὅμως, παρόλο τό μεγαλεῖο τῆς ἀγιότητας καὶ τῆς θείας χάριτος πού ἀκτινοβολεῖ, δὲν παύει νὰ εἶναι καὶ Ἐκείνη ἕνας ἀνθρώπος ἀπὸ ἐμᾶς. Ὅταν, λοιπόν, ἀτενίζουμε τὴν εἰκόνα Της, δὲν ἐλπίζουμε μόνο στὸν Θεό, ἀλλῆλὰ καὶ στὸν ἀνθρώπο. Γιατὶ ἡ μορφή Της μᾶς λέει ὅτι ὁ ἀνθρώπος δὲν εἶναι μόνο πτώσεις, πάθη, λήθη, ἐνοχές, ἀδιέξοδα καὶ ἁμαρτίες. Εἶναι καὶ πάλη γιὰ ἀνόρθωση καὶ ἀνακαίνισις, προσπάθεια γιὰ κάθαρσις καὶ

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐμπῆκε ὁ Ἰησοῦς εἰς ἓνα χωριό. Μία γυναῖκα, πού ὠνομάζετο Μάρθα, τὸν ὑποδέχθηκε εἰς τὸ σπίτι της. Αὐτὴ εἶχε ἀδελφὴν πού ὠνομάζετο Μαρία, ἡ ὁποία ἐκαθότανε κοντὰ εἰς τὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἄκουε ὅσα ἔλεγε. Ἄλλ' ἡ Μάρθα ἦτο ἀπποχολημένη μὲ πολλὴν ὑπηρεσίαν καὶ ἐπλησίωσε καὶ εἶπε, «Κύριε, δὲν σέ μέλει πού ἡ ἀδελφὴ μου μὲ ἄφησε μόνην νὰ ὑπηρετῶ; Πές της λοιπὸν νὰ μὲ βοηθήσῃ». Ὁ Ἰησοῦς τῆς ἀπεκρίθη, «Μάρθα, Μάρθα, μεριμνᾶς καὶ ἀνησυχεῖς διὰ πολλὰ πράγματα, ἀλλ' ἓνα πρᾶγμα εἶναι ἀναγκαῖον. Ἡ Μαρία ἐδιάλεξε τὴν καλὴν μερίδα, ἡ ὁποία δὲν θά τῆς ἀφαιρεθῇ». Ἐνῶ ἔλεγε αὐτά, κάποια γυναῖκα ἀπὸ τὸν κόσμον ἐφώνησε καὶ τοῦ εἶπε, «Μακαρία ἡ κοιλία πού σ' ἐβάσταξε καὶ οἱ μαστοὶ πού ἐθήλασες». Αὐτὸς δὲ εἶπε, «Μακάριοι μᾶλλον εἶναι ἐκεῖνοι πού ἀκούουν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν φυλάττουν».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

ἀρετὴ, ἀγώννας γιὰ διόρθωση καὶ τελείωση, πείνα καὶ δίψα γιὰ ἀλήθεια, ἀγάπη καὶ ζωὴ. Γι' αὐτό, ἄς συνειδητοποιοῦμε ὅτι ζοῦμε σέ ἓνα δαιμονικὸ ψέμα, κάθε φορά πού παραμορφώνουμε αὐτό πού εἴμαστε καὶ ξεχνᾶμε αὐτό πού πρέπει νὰ γίνουμε.

Ἄγαπητοὶ ἀδελφοί, ἡ ὑπαρξη καὶ ἡ ζωὴ τῆς Παναγίας ἀποδεικνύει ὅτι στὸ σχέδιο τῆς σωτηρίας ὁ Θεὸς θέλει καὶ ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ συνεργασθεῖ μαζί Του. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀφεθεῖ στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπελευθερωθεῖ ἀπὸ τὰ βασανιστικὰ ἐρωτήματα γιὰ τὸ πῶς καὶ τὸ γιατί, πλησιάζει τὴν ἐρχόμενη βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Ν. Κ.

«Μετέστη πρὸς τὴν ζωὴν...»

Ὅπως ὁ Θεὸς Λόγος καὶ Κύριος τῆς δόξης εὐδόκησε «κατ' ἰδίαν ὑπόστασιν» νὰ σαρκωθεῖ καὶ νὰ γίνῃ ἄνθρωπος «ἐξ Αὐτῆς» καὶ νὰ γεννηθεῖ μὲ σάρκα, καὶ ὅπως «μετὰ τὸν τόκον» διαφύλαξε ἀφθορῆ τὴν παρθενία Της, ἔτσι πάλι ὁ Ἴδιος «εὐδόκησε καὶ μετὰ τὴν ἐννεύθεν ἀποβίωσιν» τῆς Θεοτόκου νὰ τιμήσῃ «τὸ ἄχρατον καὶ ἀμίαντον σῶμα Της» μὲ τὴν ἀφθαρσία καὶ τὴν μετάρθεσή του στὴν αἰωνιότητα «πρὸ τῆς κοινῆς καὶ καθολικῆς ἀναστάσεως».

Ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ Ἀρχιμ. Καλλιστράτου Λυράκη, Ἡ Παρθενομήτωρ, ἔκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας, σελ. 264.

15 Αὐγούστου 2010: Η ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Ἡ κοίμησις τῆς Ὑπεραγίας Δεοποιῆς ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας.

Ἦχος: γ' – Ἑωθινόν: — – Ἀπόστολος: Φίλιπ. β' 5-11 – Εὐαγγέλιον: Λκ. ι' 38-42, ια' 27-28.

Η ΕΠΙΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 22 Αὐγούστου, ΙΓ' Μαθαίου.

Ἀπόστολος: Α' Κορ. ιστ' 13-24 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. κα' 33-42.

Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκνοῦ

ΕΓΚΩΜΙΟ ΣΤΗΝ ΚΟΙΜΗΣΗ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Ἐλᾶτε ὅλοι ἐγκάρδια νά κατεβουῖμε στό τάφο μαζί μ' αὐτή πού τόν κατεβαίνει. Ἔσ' σταθοῦμε γύρω γύρω στήν πανίερη κλίνη τῆς καί μελωδικά νά ψάλουμε ὕμνους ἱεροῦ: «Χαῖρε χαριτωμένη, ὁ Κύριος μαζί σου!»! Χαῖρε σύ, ἡ προορισμένη Μάνα τοῦ Θεοῦ. Χαῖρε σύ πού ἤσουνα διαλεγμένη προαιώνια στό σχέδιο τοῦ Θεοῦ· χαῖρε τό θεϊότερο τῆς γῆς βλαστάρι, κατοικία τοῦ θείου πυρός, τό ἱερώτατο ἀριστούργημα τοῦ παναγίου Πνεύματος, πηγὴ τοῦ ζωντανοῦ νεροῦ, παράδεισε τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, ἔμψυχο κλῆμα τοῦ θείου σταφυλιοῦ, πού πηγάζεις νέκταρ καί ἀμβροσία, ποτάμι κατάμεστο ἀπό τ' ἀρώματα τοῦ Πνεύματος, χωράφι μέ τό θεῖο στάχυ, ρόδο τόσο φωτεινό, ἀπό τό παρθένεμα, πού ἀναδίνεις πνοή μέ τὴν εὐωδιά τῆς χάρῆς, κρίνο βασιλικῆς φορέματος, ἀμνάδα πού γέννησες τὸν ἀμνό τοῦ Θεοῦ, κεῖνον πού σίς πλάτες του σήκωσε τὴν ἁμαρτία τοῦ κόσμου, ἐργαστήρι τῆς σωτηρίας μας, σύ ἀνώτερη κι ἀπ' τίς ἀγγελικὲς δυνάμεις, δούλα καί Μάνα Θεοῦ.

Ἐλᾶτε νά περιτριγυρίσουμε τὸν ἀμόλευτο τάφο καί ν' ἀντλήσουμε θεία χάρῆ. Ἐλᾶτε μέ τίς ἀγκαλιές τῆς ψυχῆς νά κρατήσουμε τό ἀειπάρθενο σῶμα κι ἔτσι βασιώντας το νά μποῦμε μαζί του μέσα στό μνήμα καί νά νεκρωθοῦμε μαζί του, βγάζοντας πάνωθῆ μας τὰ πάθη καί ζώντας μαζί μέ τὴν Παναγιά, ζωὴ εἰρηνικὴ κι ὀλοκάθαρη. Ἔσ' ἀκούσουμε, λοιπόν, τοὺς θεῖους ὕμνους, πού ἔρχονται ἀπὸ τ' ἀγγελικὰ χεῖλη. Ἔσ' μποῦμε νά προσκυνήσουμε καί ἄς μάθουμε τὰ παράξενα μυστήρια: πῶς, δηλαδή, τό σῶμα τῆς σηκώθηκε, πῶς ὑψώθηκε, πῶς ἀναλήφθηκε στοὺς οὐρανοὺς καί παρευρίσκεται κοντά στό Γιό τῆς πάνω ἀπ' ὅλες τίς ἀγγελικὲς τάξεις. Γιατί, στ' ἀλήθεια, τίποτα δέν χωρίζει τὴ Μάνα ἀπὸ τό Γιό.

(Ἀπὸ τὴν ἔκδοσιν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, Ἡ Θεοτόκος, Τέσσερις θεομητορικὲς ὁμιλίαι ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Δαμασκνοῦ).

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῖου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότῆς - Λιευθυντῆς· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τὸν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr